

ניצה
בן-אלישר:
היכון
לקאהיר!

לא ליד ג'יהאן

ומעדיפה שלא יעשנו לידה. שעה וחצי ישבתי והתאפקתי, וגם הבטחתי לה שאעשה מאמץ להפסיק לעשן. כשהגיעה לפגישה עם ג'יהאן אל-סאדאת ידעה, כי אשת הנשיא אינה מעשנת וחצי ישבתי והתאפקתי, וגם הבטחתי לה שאעשה מאמץ להפסיק לעשן.

בחפיק

ניצה ואליהו בן-אלישר, מנכ"ל משרד ראש-הממשלה, נישאו לפני שנה, אחרי היכרות בת עשר שנים. בעוד חמישה שבועות יעזבו את ביתם ויעברו להתגורר בקאהיר.

אני האדם היחיד במדינה הזאת שבתעודת-הזהות שלו רשום מיבנה-גוף שמן, מעידה על עצמה מי שתהיה בקרוב הגברת הישראלית הראשונה בקאהיר, ניצה בן-אלישר. אבל מאז הוצאה תעודת-הזהות הראשונה שלה עברה ניצה דיאטה אחת ביל-בד. עתה היא רוזה, והציון בתעודת-הזהות הוחלף ל-מיבנה-גוף בינר "ב".

ניצה היא גבוהת-קומה, עיניה ירוקות, אפה סולד, שיערה שחור ומגיע עד למותניה. "אני לא זור כרת את עצמי בשערות קצרות, בדיוק כמו שאני לא מכירה את אלי בלי זקן" אומרת ניצה, ה"מסדרת בכל בוקר את שיערה במשך היום. "ראיתי את אלי בלי הזקן רק בתמונות של בריה-מיצווה ו" בתמונה של ברית-המילה, עם ה"חוסיק למעלה" במשך היום שיערה אסוף ומורם, בערב אסוף מלפנים ופתוח מאחור. "אלי אוהב אותי עם שער פתוח!"

לפני שנה נישאו ניצה ואליהו בן-אלישר, מנכ"ל משרד ראש-הממשלה, אשר מונה כשגריר ה"ראשון במצריים. השניים הכירו לפני כעשר שנים בז'נבה, כאשר כל אחד מהם היה נשוי. אליהו הוא בעלה השלישי של ניצה, היא אשתו השניה. ניצה היא אמה של חן, מורה ירושלמית לסיפרות, ה"מתעניינת בעישי-מרפא וצימחור גות ולדבריה היא "סבתא של הירונימוס", כלב ה"סן-ברנרד" ה"ענק של חן. ניצה עצמה היתה רוצה לגדל כלב בבית, אך בעלה מתנגד לכך.

לא רק בענייני כלבים אין ויכוחים בבית. אלא אף בנושאים פוליטיים. ניצה, מורה לשעבר, וזה שנתיים עובדת המכון לטיפוח מנ"היגות בסוכנות היהודית, התחנכה בתנועה המאוחדת. היא משתדלת לקבל ללא עימותים את העובדה

שבת שצריך הרבה יותר כוח שלא לדבר ושלא להתוכח, מאשר לע"שות כך."

אין היא רואה עצמה כפמיניסטית. "אני אשה משוחררת, בלי הגדרות ובלי פמיניזם מיקצועי, אני פועלת על פי שיפוטי ולפי ראות-עיני."

יום-העבודה שלה, בימים אלה, עמוס מאד. בימי-עבודה רגילים היא מועסקת עד שעה שלוש אחרי-הצהריים. אם מתארחות בארץ קבוצות של מנהיגים יהודיים מ"ארצות-הברית, היא מדריכה אותם ומסיירת עימם עד לשעות הלילה. יום אחד בשבוע מוקדש לחן, יום אחר הוא "יום הורים", המוקדש להוריה הירושלמיים, שעלו לארץ מפולין, בהיותם צעירים מאד.

אחרי-כך היא עסוקה בביתה ש"בשכונת רחביה, שאותו שיפצו בני-בדיוק למי אני נישאת, ואני חו" הונג בשבועות האחרונים. לניצה

שהיא אשתו של בית-רי, "ידעתי

מסורתי ומתקתק מעדיף בעלה של ניצה, השג"ר המיועד אליהו בן-אלישר. היא עצמה אוהבת אוכל מזרחי, בתנאי, כמובן, שלא יפגע בגזירתה. בבית השגרירות אשר בקאהיר יעבוד טבח, שיטעוק גם בקניית מצרכי המזון.

אוכל פולני

ללמוד! ללמוד! עם היוודע דבר המינוי החלה ניצה ללמוד ערבית — הן מדוברת והן ספרותית. היא קנתה כמה ספרים על מצריים בעבר ובהווה, ומתכוונת ללמוד ספרות ערבית — הנלמדת בשפה האנגלית — באוניברסיטת קאהיר.

בזרועות פתוחות, והתחילה להכין לי רשימות.

לעצמה היא מתכננת מלחמה של שמלות ארוכות, שאותן נהגים ללבוש באירועים רישמיים בקאהיר. "במסיבה של הגברת חסן כאמל הגיעו כל הגברות בשמלות ארוכות, ואני התיישבתי התחלתי למשוך את החצאית הקצרה שלי למטה". את תלום-נעוריה, להיות מתכננת אופנה, היא מגשימה עכ"שיו. היא מתכננת את השמלות, והתופרת הוותיקה שלה תופרת אותן.

ניצה גם החלה ללמוד ערבית — ארבעה שיעורים בשבוע אצל מורה פרטי, "ומילבד זאת הו"דעתי לכל החברים, שכל מי ש"רוצה לקנות לי או לאלי מתנות, או שיביא ספרים על מצריים, היסטוריה, גיאוגרפיה ובכלל."

עכשיו היא מסיימת את קריאת הביוגרפיה של הנשיא אנואר אל-סאדאת.

סיפריית-בישול גדולה, וכשהיא מארחת היא מוכיחה את מומחיותה בבישול צרפתי מעודן. בימים כ"תיקנם היא מבשלת אוכל פולני, מרק-עוף, גפילטע פיש, והכל ב"תוספות סוכר, לטעמו של בעלה יליד פולין. ניצה מעדיפה אוכל מירחי, אותו היא מתכוונת ללמוד במצריים.

בימים אלה היא מסיימת את הכנת הרשימות לקניות. היא מתכ"נת להביא עמה את כל הריהוט לבית שבקאהיר, האמור להיות ב"רובע זמאלק המפואר, על האי שבמרכז קאהיר. היא גם עוסקת בחיפוש אחר גניילדים ובתי-ספר לילדי הצוות הישראלי בשגרירות. "אני חייבת להיות אמה לכולם, או קודם כל חיששתי לי אמא, ובבוקר שלי בקאהיר, שאילצתי את אלי לקחת אותי, הזמנתי את עצמי אל אשת השגריר האמריקאי, בטי אתרסון, הוודעתי לה שמהיום ואילך אני הבת המאומצת שלה. לשימחתי היא קיבלה אותי